

hvad der kommer ud paa det Samme, og jeg kan derfor ikke Andet end paa det mest Indtrængende anbefale Ministeren, at han tager denne Sag under fornyet alvorlig Overveielse. Det forekommer Udvalget, at det er et Forhold, som maa kunne rettes, og med Hensyn til hvilket det har stor almen Interesse, at det bliver rettet.

Indenrigsministeren (Steel): Det første Indstillingspunkt angaar et Andragende fra 9 Fiskere i Kolding om at faae taget under fornyet Overveielse, hvorvidt der maatte tilkomme dem Stadeserlatning i Andledning af Jernbaneanlægget ved Kolding. Denne Sag er gammel, idet Andragernes Begjæring om Erstatning blev fremsat for Expropriationskommissionen allerede i 1866. Den blev bedømt af Kommissionen, og man fandt ikke, at der var Anledning til at give dem nogen Erstatning. De have siden den Tid gjentagne Gange andraget paa, at de gjenneim fornyet Overveielse maatte kunne komme til at opnaa en saadan Erstatning, som de anse sig for berettigede til, idet de formene virkelig at have lidt Tab trods det Resultat, som Expropriationskommissionen var kommen til. Indenrigsministeriet har gjenneim Jernbanedirektøren søgt Oplysninger om, hvorvidt Forholdene nu maatte være af den Bestaaffenhed, at der var Anledning til at foretage Noget ved denne Sag. Jernbanedirektøren har givet den Erklæring, at, efter hans Fremmening og efter de Undersøgelser der vare foretagne der, var der ingen Anledning dertil. Nu har Kolding Byraad jo vel antaget, at der nok kunde være Anledning dertil, i alt Fald for nogle af Andragernes Bedkommende, og den ærede Ordfører har ment, at disse Mænd havde større Leilighed til at faae et praktisk Blik paa Sagen, end Expropriationskommissionen havde, da han troede, at dens Dom mere hvilede paa en theoretisk Opfattelse, hvilket jeg imidlertid ikke kan erkjende. Jeg tror, at Expropriationskommissionen lige saa godt kan se praktisk paa Sagen som Byraadet; men jeg for min Del kan efter de Oplysninger, der foreligge, ikke tro, at der er virkelig Anledning for de paagjældende Mænd til at beklage sig. Jeg tror i Virkeligheden ikke, at Forholdene ere saaledes, at der er nogen Anledning til at frygte for, at der er begaaet nogen Uret mod disse Mænd, og jeg tror, at det er overmaade vanskeligt, naar en saadan Sag endelig er afgjort af rette vedkommende Autoritet, i hvis Haand den endelige Afgjørelse er lagt, da senere efter Naars Forløb at optage Sagen igen til fornyet Undersøgelse og paa anden Maade at søge at komme til Hjælp. Jeg anser det for et overmaade farligt Præcedens at give, som vist vil lede til betænkelige Konsekventer. Jeg i alt Fald skjønner ikke, at der er Anledning til at holde denne Sag længere i Live, og den Omstæn-

dighed, at Folk med en vis Thærdighed — hvad man jo i en tidligere Sag har set — faae deres fortjente eller ikkefortjente Løn, denne Omstændighed, at det undertiden sker, at de faae deres Løn, er jeg bange for vil bevirke, at baade Rigsdagen og Administrationen i adskillige Tilfælde kunde blive bestjæftigede i en Grad, der ikke er nyttig, med lignende Andragender, der allerede tidligere have faaet deres endelige Afgjørelse af rette Vedkommende. — Det næste Punkt, som gav den ærede Ordfører Anledning til at fremkomme med Ytringer, var det under Nr. 11, som angaar en Klage fra en Gaardeier paa Falster. Jeg skal med Hensyn dertil bemærke, at Digekommissionen ved sin Bedømmelse af det Areal, hvormod der her Tale, har erklæret det for at være værdiløst, og at ingen anden Lodtager derovre, som har havt en lignende Eiendom, har gjort Fordring paa eller har faaet Erstatning i et saadant Tilfælde. Den Paagjældende er ikke den Æneste, der er flere andre Eiendomsbesiddere, der have Lodder af ganske samme Bestaaffenhed, og som hverken have præterenderet eller faaet nogen Erstatning. Det er ikke paa nogen Maade forment den paagjældende Mand at benytte sin Lod for derfra at udøve Fiskeri; det er en seilagtig Fremstilling, for saa vidt Meningen har været den, at han ikke skulde have fuld Ret til at gjøre det, men han har ikke kunnet trække sin Naad op paa Diget, og der har ikke kunnet tilstebes ham Afgang over Diget, hvorimod han har Afgang igjennem en offentlig Bei, der efter Digekommissionens Erklæring ligger hans Bolig nærmere end den Lod, hvorfra han ønsker at faae Afgang over Diget. Jeg kan derfor ikke indse, at der er nogen virkelig Grund til den overordentlige Beklagelse, denne Mand har fremsat, og jeg skal med Hensyn til denne Sag, ligesom med Hensyn til den foregaaende, bemærke, at den har faaet sin endelige Afgjørelse ved Digekommissionen, der var bemyndiget til at afgjøre disse Sager i Henhold til Lov af 23de Mai 1873. Jeg ser altsaa heller ikke, at der i dette Tilfælde er Anledning til at foretage Videre. — Den sidste Sag er selvfølgelig en Sag, der har været Gjenstand for flere og gjentagne Andragender og Gjenstand for megen Korrespondance fra Indenrigsministeriets Side efter indhentede Erklæringer fra Jernbanebestyrelsen med Paalæg, om det dog ikke var muligt at rette denne Sag paa en saadan Maade, at man kunde komme Beboerne lidt indpø. Det har imidlertid ikke hidtil været muligt fra Jernbanebestyrelsens Side at opnaa nogen Udslag til, at man uden Stæde for andre Stæder vilde kunne forandre Farten paa en saadan Maade som den, der var fremkommet Ønske om fra de Paagjældende. Oprindelig skete Areaturtransporten med Log 37, som afgik om Eftermiddagen Kl. 4½ eller saa omtrent. Dette var man imidlertid ikke tilfreds med, man kla-